

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΤΗΣ 3ης Β' Ή 1ης ΟΝΑ Αναμνήσεις του Κώστα Φιλίππου

Ένα συμπλήρωμα στο πόνημα του καλού μου φίλου Νίκου Μεταξά, στην μνήμη του οποίου και αφιερώνεται το παρόν.

Οταν στις 27 Αυγούστου 1948 έφυγα να πάω στο εξωτερικό να σπουδάσω και με συνόδευσε στο αεροδρόμιο του Ελληνικού (τότε Χασάνι) ο Νίκος Μεταξάς, μαζί με τους γονείς μου, μου edώρπησε ένα ξύλινο κουτάκι, με τον Παρθενώνα χαραγμένο επάνω, που είχε μέσα ένα ζευγάρι τσαρουχάκια και μια κάρτα. Το κείμενο της κάρτας μου έμεινε πάντα χαραγμένο στην καρδιά κι εκφράζει την αγάπη, που κράτησε διαχρονικά συνδεδεμένους όλους τους προσκόπους της 3ης Β' ή 1ης ΟΝΑ.

ΛΙΓΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΜΟΥ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ 1945-1948

Την ομάδα την έζησα σχετικά λίγα χρόνια, μόνο την περίοδο 1945-48. Εν τούτοις τα χρόνια αυτά για την περίοδο αυτή της ζωής μας, μετακατοχικά χρόνια, ήταν χρόνια μεστά και τα γεγονότα που ζήσαμε έμειναν χαραγμένα στις μνήμες μας.

Την 3η Β' την πρόλαβα στα Πευκάκια Αγίου Νικολάου και μετά την έζησα στη Λέσχη της στο Λυκαβηττό, όπου και μετονομάστηκε σε 1η ΟΝΑ.

Η επισκευή και αξιοποίηση της Λέσχης ήταν κάτι που μας απασχόλησε πολύ.

Ιδιαίτερα η διαμόρφωση της γωνίας της ενωμοτίας Πιγκουίνων, ήταν κάτι που προσπαθήσαμε να κάνουμε με τον καλύτερο δυνατό τρόπο, πράγμα που στο τέλος, νομίζω ότι επιτύχαμε.

Η Λέσχη αυτή πάντως μου άφησε τραυματικές αναμνήσεις για σειρά ετών.

Εσπούδαζα την περίοδο 1950-55 στη Γλασκώβη, όπου φυσικά έβρεχε τακτικά. Το βράδυ, στον ύπνο μου, κάθε φορά που εκαταλάβαινα την βροχή, εξυπνούσα με άγχος εάν τα πισόχαρτα της οκεπής της Λέσχης θα βαστούσαν και δεν θα είχαμε διαρροή μέσα.

- Εκτός από μια συντομότητα ένταξή μου στην ενωμοτία Αλκυόνων (ή ήταν Δελφίνων;), όταν πρωτοπήγα στην Ομάδα, ως 3η Β', με ενωμοτάρχη τον Αντ. Οικιάδη, η προσκοπική μου

διαδρομή είναι συνδεδεμένη με την ενωμοτία Πιγκουίνων, που δημιουργήθηκε ως τέταρτη ενωμοτία της Ομάδας την εποχή εκείνη (1945).

Πρώτος ενωμοτάρχης ήταν ο Ντόρης Χαλκιάπουλος.

Γρήγορα ορκίσθηκα πρόσκοπος Γ' τάξεως και στις 27.12.1945 έγινα Β' τάξεως. Στις 5-5-1946 ονομάστηκα Α' τάξεως και συγχρόνως υπενωμοτάρχης, μαζί με το συμμαθητή μου από το Π.Σ.Π.Α. Δημήτρη Κουτσοδάκη.

Με την αποχώρηση του Ντόρη Χαλκιάπουλου, που έγινε ένας εκ των υπαρχηγών, ο Κουτσοδάκης κι εγώ εγίναμε συν-ενωμοτάρχες των Πιγκουίνων, το επονομαζόμενο "δικέφαλο τέρας", μέχρι τις 29-12-1946, οπότε ο Δημήτρης έφυγε κι έμεινα εγώ κανονικός ενωμοτάρχης, με υπενωμοτάρχη το Νίκο Μεταξά. Κάποτε προς το τέλος του 1947, αρχές του 1948, πρέπει να έγινα Ανιχνευτής και νέος ενωμοτάρχης Πιγκουίνων ο Νίκος, μέχρι κάποτε στα μέσα του 1948 οπότε έγινε Υπαρχηγός και ο Φίλιππος Νικόγλου ανέλαβε ενωμοτάρχης των Πιγκουίνων.

Σύμφωνα με αρχείο που εκράτησα σαν ενωμοτάρχης, η ενωμοτία μου είχε την εξής σύνθεση:

Δ. Κουτσοδάκης - συν-ενωμοτάρχης
ήλθε στην ομάδα 1943 και απεχώρησε 29-12-1946

Κ. Φιλίππου - συν-ενωμοτάρχης
ήλθε στην ομάδα 1945 και έφυγε από την ενωμοτία τον Δεκέμβριο 1947 ονομασθείς Ανιχνευτής

Ν. Μεταξάς - υπενωμοτάρχης
ήλθε στην ομάδα 1945 και έφυγε από την ενωμοτία 29-12-1946 κι έγινε υπενωμοτάρχης Ξιφίων

Φ. Νικόγλου - ήλθε στην ομάδα 1945 και ονομάστηκε ενωμοτάρχης Πιγκουίνων τον Δεκέμβριο 1947

Λ. Λείξ - ήλθε στην ομάδα 1945 και έφυγε 11.1947

Ε. Βρανόπουλος - ήλθε στην ομάδα ?? κι έφυγε από την ενωμοτία 29-12-1946 για τους Γλάρους

Ε. Στρατήγης - ήλθε στην ομάδα 1946 κι έφυγε 9.1947

Συντονιστική Επιτροπή 3ης ΟΑΝ:

Συντονιστής: Χ. Πετρέας

Μέλη: Στ. Αλευράς, Α. Βουρεξάκης, Κ. Γκόφας, Α. Γκολεμάς, Τ. Μελέγκογλου,

Μ. Φωτεινόπουλος και Π. Χραμπάνης.

Η 3η ΟΑΝ στο διαδίκτυο:

<<http://3oan.gr>>.

Λίστα επικοινωνίας με όλους τους απόδημους και μη 3ομαδίτες με ηλεκτρονικό ταχυδρομείο

<3oan@3oan.gr>. Για εγγραφές

στη λίστα, διαγραφές και αλλαγή της ηλεκτρονικής σας διεύθυνσης:

<3oan-request@3oan.gr>.

Π. Κόλλας	- ήλθε στην ομάδα 1945
Σ. Λιβιεράτος	- ήλθε στην ομάδα 1946
Π. Καρανίκας	- ήλθε στην ομάδα 1947
Χ. Μαλακατές	- ήλθε στην ομάδα 1947
Ι. Λεωνίδας	- ήλθε στην ομάδα 1947

- Η Ομάδα είχε μια ψυχή, μια συναδελφικότητα, που έλειπε από άλλες ομάδες.

Πάντοτε έπρεπε να βγαίνουμε πρώτοι. Ο μεγάλος μας αντίπαλος ήταν ο “γεννίτορας” μας, η 3η και το θεωρούσαμε απαραίτητο να την ξεπεράσουμε σε κάθε παιχνίδι, σε κάθε εκδήλωση.

Κερδίζαμε, κερδίζαμε περίπου πάντοτε. Είχαμε και τα τρόπαιά μας, ένα ακορντεόν, που έπαιζε ο Νίκος, ένα όπλο σκοποβολής κλπ.

- Θυμάμαι τις Χριστουγεννιάτικες συγκεντρώσεις μας στο σπίτι του Γιαννουλάτου και του Λέιξ.

Θυμάμαι την εορτή της Εφορίας Λυκαβηττού με την Τζίνα Μπαχάουερ, στο “Παλλάς” της οδού Βουκουρεστίου.

- Η πρώτη μου διήμερη εκδρομή με την ομάδα ήταν στο δασάκι της Γλυφάδας, το 1945, εκεί που σήμερα είναι το γκολφ.

Χαραγμένη έχει μείνει στο μυαλό μου η βάρδιά μου σκοπός το βράδυ, μόνος, μεσάνυχτα με μία το πρωί. Ήταν η πρώτη φορά που έμενα μόνος, μέσα σ’ ένα δάσος, με τους θορύβους του και τις σκιές του, να φυλάω τους κοιμωμένους συντρόφους μου.

Μην ξεχνάμε ότι ήταν λίγος καιρός μετά την απελευθέρωση και ότι οι μάχες του εμφυλίου ακόμα εξακολουθούσαν σε μέρη όχι και τόσο μακριά από την Αθήνα.

- Αποσπασματικά θυμάμαι κάποιες εκδρομές στην Πεντέλη, Άγιο Ανδρέα κλπ αλλά αυτή που μου εκόστησε ακριβιά ήταν όταν επήγαμε στο ρέμα της Φραγκοκλυσίας, μια Κυριακή, Απρίλιο του 1945, κι εγώ εκρύωσα κι έπαθα υγρή πλευρίτιδα.

Την εποχή εκείνη η ασθένεια αυτή θεωρείτο πολύ σοβαρή για να μην γυρίσει σε φυματίωση. Έτσι καθλώθηκα στο κρεβάτι για ένα μήνα και μετά απηγορεύθηκαν όλες οι εξορμήσεις και εκδρομές.

Αυτό με ανάγκασε να χάσω πολλές από τις συγκεντρώσεις και εκδρομές της Ομάδος.

Με συγκίνησε όμως θυμάμαι ότι ο Νίκος Μεταξάς ήταν περίπου καθημερινά στο σπίτι, να μου κάνει συντροφιά. Τακτικά επίσης ερχόντουσαν και τα άλλα τα παιδιά κι έτσι ξεπεράστηκε σιγά σιγά το πρόβλημά μου, που εμένα πάντως μου φάνηκε να είχε κρατήσει ένα αιώνα.

- Το καλοκαίρι του 1946 ο γιατρός συνέστησε στους γονείς μου να πάω κάπου εκτός Αθηνών και έτσι ο θείος μου, πλοίαρχος τότε, Κώστας Φιλίππου, που ήταν Διοικητής του Προγυμναστηρίου του Πόρου, προθυμοποιήθηκε να με φιλοξενήσει κοντά του, στο “Παλατάκι”.

Κάπως έτσι κανονίστηκε να έλθει και η Ομάδα στον Πόρο να κάνει την θερινή της κατασκήνωση, με διευκολύνσεις που είχα κανονίσει με το θείο μου να της παρασχεθούν από το τότε Β.Ν.

Έτσι εγώ ξεκίνησα κι επήγα στον Πόρο πιο ενωρίς κι ενδεχομένως ήλθε και η Ομάδα και κατασκήνωσε στο Μικρό Νεώριο.

Μέχρι τότε ο Νίκος μου είχε κολήσει το παρατσούκλι η “ΣΑΤΣΩΚ”, αναστροφή του “Κώστας” ή “ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ” από την περιγραφή ενός ονείρου που είχα δει που ήμουν, λέει, σ’ ένα χαρέμι...

Εκεί όμως στον Πόρο μου βγήκε και το παρατσούκλι “ΚΟΠΡΟΣ”, όταν έτσι με αποκάλυψε αστεϊευμένος ο θείος μου, σε μια επίσκεψη/επιθεώρηση που έκανε στην κατασκήνωσή μας.

Ο λόγος ήταν ότι δεν του άρεσαν οι γκαζοντενεκέδες που χρησιμοποιούσαμε στο μαγειρείο και δεν τον είχα ενημερώσει να μας δοθούν χύτρες από το μαγειρείο του Προγυμναστηρίου.

Εγώ λόγω της παλαιάς μου πλευρίτιδος δεν κοιμόμουν το βράδυ στη κατασκήνωση αλλά επιγίαινα στο “Παλατάκι” μου. Στο στρατόπεδο του ΒΝ ήμουν δακτυλοδεικτούμενος, με τον ανάλογο σεβασμό. Μόνο “παρουσιάστε” που δεν μου έκαναν.

Στην κατασκήνωση εκτελούσα τα καθήκοντά μου ως ενωμοτάρχου, μαζί με τον Κουτσουδάκη, που δεν ήταν όμως και πολύ φανατικός στα καθήκοντά του.

Θυμάμαι τα ωραία camp fire, με τις επισκέψεις μας/επιδρομές σε γειτονικές ομάδες στο Μεγάλο Νεώριο, στις Οδηγούς, τις βόλτες στον Πόρο για την μεγάλη απόλαυση του παγωτού χωνάκι κλπ.

Με το πέρας της κατασκήνωσής εγώ παρέμεινα λίγο ακόμα στον Πόρο, μαζί με κάποιους “μεγάλους”, που εφροντίσαν για την διάλυση της κατασκήνωσής.

Στο Μεγάλο Νεώριο ήταν μια μικρή κατασκήνωση με την Οδηγική παρέα της εξαδέλφης μου Ρωμαίας Παπαγιαννοπούλου, την οποία επισκεπτόμεθα τακτικά. Από εκείνη την εποχή άρχισε να ακούγεται και η κραυγή “ΑΛΛΑ ΡΩΜΑΙΑ”.

- Άλλη ολιγοήμερη εκδρομή, που θυμάμαι, είναι εκείνη που έγινε στο Ναύπλιο, το Πάσχα του 1947, 13 Απριλίου.

Οι μάχες με τους συμμορίτες ήταν ακόμα ζωνρές στη κεντρική Πελοπόννησο και οι γονείς μου είχαν ζωνρές επιφυλάξεις να με αφήσουν να πάω.

Τελικώς οι αντιρρήσεις εκάμφθησαν και με το σακίδιο στην πλάτη και τη σουλουμπάμια υπο μάλης έλαβα τη θέση στο πίσω μέρος του φορτηγού της ΥΕΚΑ, που είχε διατεθεί από τη Στρατιωτική Διοίκηση για να μας μεταφέρει.

Θυμάμαι την εντύπωση που μου έκανε η διαδρομή στην Κακιά Σκάλα, που ήξερα μονάχα από ένα σκίτσο του χιλιοδιαβασμένου βιβλίου “Ο γύρος της Ελλάδος”, εκδόσεως του Ελευθερουδάκη.

Το άλλο σημείο της διαδρομής, που θυμάμαι, είναι το στενό των Δερβενακίων, όπου υπήρχε φόβος, καθώς έλεγαν, να είναι κλειστό λόγω συμμοριτών. Πάντως το τραίνο που πέρασε στις γραμμές επάνω από το χωματόδρομο, που ήταν το φορτηγό μας, είχε εμπρός από την ατμομηχανή μια πλατφόρμα με οπλισμένους στρατιώτες, με πολυβόλα, πίσω από προφυλακτικά σακιά.

Το Ναύπλιο μου είχε κάνει πολύ εντύπωση. Είχαμε καταλύσει στο γυμνάσιο, μέσα σε ξεπαγιασμένες αίθουσες.

Πριν φτάσουμε εκεί είχαμε επισκεφθεί τις Μυκίνες και πριν επιστρέψουμε στην Αθήνα εκάναμε μια εξόρμηση μέχρι την Επίδαυρο, στο θέατρο της οποίας ο Ντόρης μας έκανε επίδειξη των φωνητικών του ικανοτήτων, απαγγέλοντας ίσως την συνταγή της “plum pudding”. Κάτι παρόμοιο έκανα κι εγώ, τυλιγμένος σε μια κουβέρτα, ως αρχαίος τραγωδός.

- Κάποτε στο σπίτι μου το πατρικό, στον 1ο όροφο στην οδό Σίνα, στο μπαλκόνι, εκάναμε εκείνα τα ξύλινα αυτοκινητάκια που ο Νίκος έχει αναφέρει στο δικό του κείμενο για την Ομάδα.

Κάποια στιγμή αποφασίσαμε να δοκιμάσουμε τις γνώσεις μας και την αποτελεσματικότητα των κόμβων, που είχαμε μάθει.

Έτσι ετοιμάσαμε τον κόμβο του δραπετή και βάλαμε τον “Γέρο” (Γεράσιμο Λιβιεράτο) έξω από το μπαλκόνι να κατέβει γλιστρώντας από το σχοινί στον κήπο και να λύσει τον κόμβο από κάτω.

Καταλαβαίνει κανένας την φρίκη της μητέρας μου όταν είδε, από δίπλα, τον Γέρο κρεμασμένο από έξω και τις φωνές που έβαλε, ματαιώνοντας έτσι την ολοκλήρωση του πειράματός μας.

- Το 1947, στις επιτυχίες της 1ης ήταν ότι πρόσκοπος της, ο γράφων, επελέγη να συμμετάσχει στην Ομάδα που θα αντιπροσώπευε την Ελλάδα στο Jamboree de la Paix στο Παρίσι (η 3η ΟΝΑ έστειλε τον Κώστα Ζέππο και τον Γιώργο Ηοαία).

Έκπληξη και τιμή μου ήταν όταν ονομάσθηκα ενωμοτάρχης των “Γλάρων”, πλήρους ενωμοτίας επτά προσκόπων, με υπενωμοτάρχη τον Γιώργο Ησαΐα.

Τα ονόματα των παιδιών, που έλαβαν μέρος, αναφέρονται στην συγχαρητήριο επιστολή του Σ.Ε.Π., που υπάρχει πιο πίσω.

Στην ενωμοτία ήταν ο Γυαλιράκης και ο Διαλυνάς, Κρήτες, ο δεύτερος αδελφός της μετέπειτα “Σταρ Ελλάς”. Τους άλλους δεν τους ενθυμούμαι αλλά προήρχοντο από διάφορα μέρη της Ελλάδος.

Όλοι μας είμαστε ντυμένοι ομοιόμορφα, με προσκοπική στολή.

Αρχηγός μας ήταν ο Μακρίδης, εάν θυμάμαι καλά, και μας συνόδευε επίσης ο Δημ. Αλεξιάτος και ο βετεράνος Ησαΐας Ησαΐας.

Είχαμε φέρεϊ μαζί μας και στολές τσολιάδων, που εφόρεσαν ορισμένοι ευσταλείς και εχόρευαν Ελληνικούς χορούς.

Το ταξίδι Πειραιάς-Γένοβα-Μασσαλία και επιστροφή έγινε με το πλοίο “Κηρύνεια” της ΕΛΜΕΣ. Είχαμε βγάλει, όλη η ομάδα, εισιτήριο Γ’ θέσεως, που είχε καμπίνες στο πρόστεγο του πλοίου, αλλά, κατόπιν εντολής του κ. Γιαννουλάτου, ετρώγαμε στη Β’ θέση. Κατά την διάρκεια του ταξιδιού έγιναν προσπάθειες συντονισμού των προσκόπων, ώστε να δημιουργηθεί μια συμπαγής και δημιουργική ομάδα, που θα έπρεπε να αναμετρηθεί σε προσκοπικά παιχνίδια, εθνικούς χορούς κλπ με άλλες, πολυπληθείς μάλιστα, εθνικές ομάδες. Τα αποτελέσματα ήταν αποκαρδιωτικά. Ο καθένας έκανε του κεφαλιού του ή κοινώς την “κοπανούσε”.

Κάποτε εφθάσαμε στη Γένοβα, όπου εμείναμε μια περίπου ημέρα. Επισκεφθήκαμε τα αξιοθέατα και το περίφημο νεκροταφείο της. Ορισμένοι επισκέφθηκαν και κάποιο πολυτελή “οίκο”.

Πάντως θυμάμαι ότι ενός παιδιού του έκλεψαν το ρολόι που φορούσε στο χέρι.

Στη Μασσαλία μας υπεδέχθησαν, με πολύ αγάπη, οι εκεί Έλληνες πρόσκοποι και οδηγοί και μας φιλοξένησαν στο Ελληνικό σχολείο. Είδαμε την φημισμένη εκκλησία της Παναγίας, στην κορυφή του λόφου, το νησί του Μοντεχρήστου “If”, την λεωφόρο Canebierre κλπ.

Το ταξίδι προς το Παρίσι έγινε με βραδυνό τραίνο, τρίτη θέση και πρωί-πρωί οδηγηθήκαμε σε κάποια κτίρια, νομίζω της Πανεπιστημιούπολεως στην “Porte d’ Orleans”.

Από εκεί πάλι είχαμε την δυνατότητα να επισκεφθούμε ομαδικά το Παρίσι, Versailles και Fontainebleau.

Ένα βράδυ επήγαμε και στην Όπερα, τελευταίες σειρές άνω διαζώματος, και είδαμε “Don Juan” του Mozart, όπου μέρος του έργου παρνηκολούθησα κοιμώμενος.

Τελικά προωθηθήκαμε στην κατασκίνωση του Jamboree στο Moisson και βαλθήκαμε με μεγάλο ζήλο να εγκαταστήσουμε τις σκηνές μας και να διαμορφώσουμε τον χώρο μας.

Ενώπιον του συναγωνισμού με τις άλλες τις ομάδες οι Έλληνες πρόσκοποι έκαναν το θαύμα τους.

Η Ομάδα έγινε ένα πειθαρχημένο και συμπαγές σύνολο.

Υπήρχαν 30000 πρόσκοποι από όλα τα μέρη του κόσμου και ορισμένες ομάδες, Αμερικανική, Αγγλική, Γερμανική, Ιταλική κλπ αποτελούντο από εκατοντάδες ή χιλιάδες, όπως η Γαλλική, πρόσκοπους. Εμείς είμαστε κάτω των τριάντα και θέλαμε να συμμετέχουμε σε όλες τις εκδηλώσεις και τους διαγωνισμούς, που προγραμματιζόντουσαν καθημερινώς.

Πράγματι είμαστε παρόντες σε όλα τα παιχνίδια ενώ η κατασκίνωσή μας ήταν προσκοπικό παράδειγμα για την τάξη και τις έξυπνες κατασκευές που είχαμε κάνει. Δεκάδες πρόσκοποι μας επισκέπτοντο καθημερινώς και κάναμε φιλίες, που στη συνέχεια βάστηξαν αρκετά χρόνια.

Στην εναρκτήριο τελετή, σύμφωνα με το πρόγραμμα, έπρεπε να παρελάσουμε σε ενδεκάδα, εμείς που, στις δοκιμές, δεν μπορούσαμε να κάνουμε σωστή τετράδα και ω του θαύματος, οι δύομιοι γραμμές που κάναμε (καθότι μικρός ο αριθμός μας) ήταν τέλεια ευθυγραμμισμένες και μπήκαμε στο μεγάλο στάδιο καμαρωτοί - καμαρωτοί.

Όπου και να επήγαν τα προσκοπία μας ερχόντουσαν πρώτοι. Το βράδυ γυρνούσαν ξεπατωμένα και πεινασμένα, ενώ το φαγητό ήταν μετριώτατο. Το επιστέγασμα ήταν όταν εκέρδισαν τους Αμερικάνους στο Αμερικανικό ποδόσφαιρο, το οποίο φυσικά έμαθαν πώς παίζεται εκείνη την ώρα.

Η ανταμοιβή ήλθε όταν η Ελληνική Ομάδα εκέρδισε το ένα από τα δύο πρώτα βραβεία, που απενεμήθησαν στο τέλος, από το αρχηγείο του Jamboree.

Η επιστροφή μας έγινε με το ίδιο πλοίο. Οι καμαρωτοί, όταν μας είδαν ταλαιπωρημένους, πεινασμένους για καλό φαγητό και αδύνατους εβάλθηκαν να μας περιποιηθούν όσον καλύτερα μπορούσαν.

Πίσω στην Ελλάδα μας επερίμεναν τιμές, κατάθεση στεφάνου στον Άγνωστο Στρατιώτη και εύφημος μνεία του Σώματος.

- Σαν Ανιχνευτής, αρχές 1948, είχα αρχηγό τον “Σμόλικα”, Σάββα, ο οποίος όμως δεν ήταν θρέμμα της 1ης.

Έτσι δεν δέσαμε πολύ.

Τότε θυμάμαι λίγο Πασχαλιάτικη εκδρομή, Απρίλιος 1948, στην Αίγινα. Θυμάμαι ότι έκανε κρύο και ότι πλενόμαστε στο ύπαιθρο σε βρύση στον κήπο της Μητροπόλεως τουρισίζοντας.

- Η τελευταία μου ανάμνηση με την Ομάδα μας ήταν η εκδρομή μας στη Ρόδο, τον Ιούλιο-Αύγουστο 1948.

Τα Δωδεκάνησα ένα χρόνο πριν είχαν ενσωματωθεί με την υπόλοιπη Ελλάδα και ως εκ τούτου τύχαμε ιδιαίτερων περιποιήσεων από τους Ροδίτες.

Μια-δύο ημέρες εμείναμε στο κτίριο της Γυμναστικής Ακαδημίας Ρόδου και επισκεφθήκαμε την πόλη και κάναμε και παρέλαση να τιμήσουμε την ενσωμάτωσή της. Εκεί πρωτο-έκανα ποδήλατο.

Η κατασκίνωσή μας έγινε στο Παραδείσι, μέσα στις ελιές, που σήμερα είναι μεγαθήρια ξενοδοχεία.

- Κάποτε αποκτίσαμε και μια ωραία μεγάλη βάρκα από το Β.Ν. αλλά δεν έχω ιδιαίτερες απαιτήσεις από αυτή, λόγω απασχολήσεώς μου με μαθήματα, προκειμένου να μπω σε κάποιο Πανεπιστήμιο.

- Με τις εντυπώσεις της κατασκηνώσεως της Ρόδου έφυγα από την Ελλάδα στις 27 Αυγούστου 1948 και έζησα πέντε χρόνια έξω συνεχώς για σπουδές.

Ο Νίκος μου είχε στείλει, στη ξενιτιά, ένα δίσκο με τα τραγούδια της Πρώτης, που είχε καταγράψει για μένα. Ο δίσκος αυτός μου κρατούσε πολλές φορές συντροφιά, σε στιγμές νοσταλγίας και τον έφερα πίσω στην Ελλάδα το 1955. Κάποτε μου τον εξίτησε να τον ξανακούσει και έκτοτε χάθηκε. Κρίμα.

Το 1953, όταν ήλθα στην Αθήνα για μερικές εβδομάδες για διακοπές, επροσπάθησα να βρω την Ομάδα.

Η Λέσχη του Λυκαβηττού δεν υπήρχε. Την Ομάδα την ευρήκα, μία Κυριακή πρωί, μέσα σε χώρο του Μαρασλείου.

Νομίζω ήταν οι τελευταίες της αναλαμπές...

Οι Παλποί όμως, της δεκαετίας του 1940, ήταν εκεί, όπως είναι ακόμα και σήμερα, εκτός από αυτούς που μας άφησαν για το μεγάλο ταξίδι.

Εξακολουθούμε να είμαστε δεμένοι όπως και τότε, τώρα 50 χρόνια μετά.

ΠΑΛΑΙΟΙ ΤΗΣ 1ης ΟΝΑ

Γιαννουλάτος Α.		Μαυρίδης Β.	3620123
Δεληγιάννης Π.	6211219	Νικόγλου Φ.	9338780 - 9814951 - 0972295002 - 9322830 φαξ
Δεστούνης Β.	7212119 - 3222623	Οικιάδης Α.	6437086
Ηλιόπουλος Ε.	9826815 - 093370469	Παμπούκης Γ.	8080284 - 8012723 - 6496821
Ησαίας Ν.	5577504 - 9830730	Παπαχελάς Ε.	6208812 - 8234170 - 6208751 φαξ
Ησαίας Γ.	8831915 - 6736653	Πινιατώρος	
Ησαίας Ε.	4186270 - 4186281	Προκοπάκης Α.	8017681 - 8018561
Ηλιόπουλος Ε.	9826815 - 9828498	Ρικάκης Α.	
Ζαλοκώστας Ε.	3616169 - 3640457	Σταυρίδης Κ.	6716192
Θεοδωρόπουλος Δ.	4293250 - 0944377077	Στρατήγης Ε.	3622458 - 7228358
Κουτσουδάκης Δ.	7221959 - 0944525213	Στρατηγόπουλος Α.	7220725 - 7240996
Κουτσουδάκης Ι.	6644422	Στρατηγόπουλος Δ.	7215531 - 7227373
Κριμπάς Γ.	3622288	Τζεδάκης Κ.	7513027 - 7567140 - 0945478620
Κωστής Ν.	6423778	Φιλίππου Κ.	8963083 - 4283027 - 0945199271
Λεούσης Δ.	7215660	Χαλκίοπουλος Θ.	3613318 - 7211106 - 7245320
Λεωνίδας Ι.	4293509 - 0977688598		
Λάϊος Κ.	6721902 - 6714902		
Λάϊος Α.	3630000 - 3636123 - 0932416867	Αλευράς Σ.	8018027 - 6234034 - 0945705057
Λιβιεράτος Γ.	8651146	Μεταξά Σόνια	3234687
Λιβιεράτος Σ.	8048875		
Μάλτος Ν.	7218156 - 0932286857		
Μάλτος Τ.	0294493472		
Μακρίδης Ν.	7252526 - 7236703 φαξ		2Α.2001
Μαλακατές Γ	3249542 - 6463629		(ίδε : www.3oan.gr)

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ ΜΕΤΑΞΑ

27.8.1948

*Μια φίλια δεν σβήνει ποτέ. Όσα χρόνια και αν περάσουν, όσον το παρελθόν του καθένα χαθεί πίσω
στο θολωμένο ορίζοντα των αναμνήσεων τόσο στεριώνουν οι δεσμοί που γίνονται μεταξύ ατόμων.*

*Μια φίλια ξεπνδημένη από τα βάθη της παιδικής ψυχής, με το κύλισμα πολλές φορές του χρόνου, κατεβαίνει
χαμπλά, και δίχως να σβήσει ολότελα, μένει θράκα, χλωμή φλόγα, που καίει παντοτινά. Κι είναι ίσως η πιο αγνή
φίλια τούτη, που δημιουργεί, μεγαλώνει και θεριεύει κοινά με τους πρώτους πόθους, τους πρώτους παλμούς.*

Φιλία που πάνω της σμίγουν τα πρώτα αγνά όνειρα, που γεννιόνται στη σκέψη των ανθρώπων.